

Ненька і діти

Олег Паламарчук

Сім'я Василича жила бідно. Та які ж можуть бути достатки у вдови, де усього багатства — лиш семеро дітей. А тут іще кара божя — сарана геть чисто посіви з'їла. Ось і перебивалися бідолахи з хліба на воду.

Мати паляницю з висівок з печі витягне, а у дітей очі аж світяться з голоду. Крає Василича на шматки ту злиденну страву — у самої серце крається. Сльози кап-кап, бо несила дивитися, як кожне жадібно ковтає свою пайку.

— А ти, мамо? — питає Петрусь, старшенький.

— Не вистачило, — показує мати на порожній полумисок.

— Треба було на вісім шматків поділити, — радить синок.

— А я на сімох порахувала — себе забула, — вдалася мати до хитрощів.

Дякуючи Богові й невтомним материнським рукам вижили усі семеро. Згорбилася Василича — літа брали своє. Уже старшенький Петрусь — козак хоч куди. Дівки заглядаються: котра то від нього сватів дочекається? На дочці багача й оженився старший син Василича.

Діти як птиці вилітали з материнського гнізда. І залишилася Василича одна-однісінька. На зелені свята пішла вона в гості до старшого сина. Уже і в нього сімейка немаленька — п'ятеро внучат зустріли бабусю.

Невістка-господиня заслала стіл новою скатертиною, поставила борщ, кашу і ще повний полумисок вареників із сиром. Петро тим часом дістав ложки, перед кожним поклав, а матері чомусь не вистачило.

— Ой, — вдарив себе по лобі господар. — А вас, ненько, я і забув порахувати.